

ներն ալ հետերնին կը բերին), գիւղապետ, ասանուտեր, գգիր, հօտաղ, մակ եւ մինչեւ անգամ օտարազգի հիւր։ Անործեալ նախապաշարութիւնով մը, միայն իզական սեննէ, որ իր յատուկ շնորհայի տեղը դեռ չունի այս հաւաքումներուն մէջ։ Պարզ բան է թէ այս տարածած խմբակներու խօսակցութեան նիւթն ալ այլազան կ'ըլլայ։ Եւ իրականէ հոն կը յեղեղուին կեանքի բոլոր խնդիրները։ Քանանան երբեմն ըստ պատշաճի, օրուայ օտոնի նշանակութիւնը կը բացատրէ, երբեմն կրօնական վէճի շուրջը կը դառնայ եւ լուսաւորական հաւատքի ուղղափառութիւնը գերբնութիւնը կը հռչակէ ամեն կրօնէն ու աղանդէ, գիւղապետը քաղաքական կացութիւնը կը չօլափէ, վարժապետը կրթական միջանկն ու կրթութեան օգուանները կը քըրքըրէ, պանդխտութենէ վերադարձողն իր պանդխտաւայրի ճարտարարուեստական հրաշայիշները կը մզնի պատկերացնել, ասանուտերը գիւղատնտեսական հարցերու շուրջը կը դառնայ, ծերերն իրենց երիտասարդութեան, հին ժամանակներու խաղաղութիւնն ու բարօրութիւնը կ'իշխանեն, հօտաղն ու մշայն իրենց խնամող յանձնուած լճկաններու ցովքը կ'ընեն, պատրաստաբաններն իրենց սրախօսութիւնները կը պոխեն չորս կողմը, երգիչները իրենց քաղցր ձայնը շուկ կուտան, աւուղիներն իրենց բանաստեղծական քնատուր տաղանդը մէջանդ կը հանեն ժամանակակից անդերու վրայ յօրինած իրենց նոր պատկերներու, վերջապէս մօզովականներէն իւրաքանչիւրն անխտիր ասիթ եւ ասպարէզ կը գտնէ իր շնորքը գնահատել տալու հոն։ Մոտարական այսորիք հանդի ժամանցավայր ըլլալէ գատ, այս օտաններն ու սաքունները երբեմն ի հարկին իբրեւ պատուոյ եւ հաւատարմութեան կը հանդիսանան գիւղացիներու ներքին խռովութեանց։ Գիւղապետը կամ ասանուտերներէն մին խմանալով որ այսինչեանք այնինչեաններու հետ թեթեւ վէճ մ'ունեցած են, խռոված իրարու հետ, թշնամացած եւ շուրջ կիբպարանք հասուցած իրենց քէնը, իրարմէ գաղտնի, մասնաւոր կերպով լրիկուն մ'իր օտան կամ սաքուն կը հրաւիրէ անոնց պետերը, եւ փափկանկատ դարձուածքով խօսքը անոնց վրայ կը բերէ, ժողովականներու առաջ, եւ բարոյական ազդու խորհուրդներով, ներկաներու միջամտութեամբ կը հաշտեցնէ իրարու հետ։

Մոկաց գաւառին մէջ ալ Հայ գիւղացու ընտանեկան հաւաքումները պարզութեան նոյն գոյովը կը լինեն, այս տարբերութեամբ որ հոն նոյն իսկ տանուտէրի քնակարանը կը ծառայէ իբր ժողովարան եւ իզական սեննէ այս ասիթով, թէեւ անուղղակի կերպով, իր կրթիչ բաժնիւր կ'ունենայ անոնց մէջ։ Այսին գատ մը ասանուտիւնը հոն աւելի բացայայտ է եւ չնչաւորած, ժողովականները յանախ իրենց հետ կը բերեն իրենց օճախի բարեքններէն մէկ մէկ բաժին եւ ցրուելէ առաջ կը սքաղարծեն իրենց

մտերմութիւնը հաւաքական պաշտիվով մը (պարկեթիք, օտար)։ Հարկ չկայ ըսել թէ բաժինները կը բաշխուին աստիճանով ձեռքովն ու քմահաճոյքով։

ԴԱԽԻԹ ԿԱՐԱՊԵՏԵԱՆ

ԱՎՈՒՄԲ «ՄԱՍԻՍ»

Խուրք մը Փարիզաբնակ Հայ րեանքին եւ անհասներ, վերջերս նիւնցիցի գրական եւ երաժշտական Ակուր մը, գար անուանեցին Ակուր «Մասիս»։ Այս անուանքի անդամները կը գումարաւոր ամիսն անգամ մը սրահի մը մէջ, եւ երեկոյր կ'անցնեն ունեկողելով գրական ընթերցումներու, արտասանութեան, բանաստեղծութեան եւ երաժշտական նուագաւորութեան։ Ապրիլ ամսու երեկոյին, Պ. Չեռագ կարդաց իր «Ճանկուսի» Եանկան պատմութիւնը, որու մէջ երեւան կը հանգնէ Նեմիշեքիներու օրջանէն անակնկալ ու ինքնատիպ Հայ տղար մը, ցարդ անմահօք մնացած եւ որ կ'արժէր մոռացումէն դուրս բերուի։ Նոյն երեկոյին, Պ. Գալիք Եանկան կարդաց հետաքրքրական բանաստեղծութիւնը կ'աղագրէր գիւղական «Ակուր» ներուկ վրայ մեր Հայագիտութիւնը։ Այլ երկու գրութիւններ կը ճատարակեցին մեր այս բաւով։ Պ. Չեռագի վիպակին Ֆրանսերէն բնագիրը լոյս տեսած է արդէն La France Littéraire ամսագրին մէջ։

ՓԱՐԻԶԻ ՀԱՅ ՈՒՍԱՆՈՂՆԵՐԸ

Հանդիով կ'իմանանք որ Փարիզի Հայ ուսանողներ, որ այժմ յիսունն մօտ են բոլով, այս օրերս՝ վերանապաստած են «Փարիզի Հայ ուսանողաց միութիւն»ը որ բանի մը տարի է վեր դարձած եւ գոյութիւն ունենալի։

Le Gérant : FRÉDÉRIC MACLÉ

Imp. D. DOGHRAMADJIAN
18, Rue des Gobelins, Paris.